

Trọng Sinh Chi Nghiệt Nô Ngược Bạo Quân

Contents

Trọng Sinh Chi Nghiệt Nô Ngược Bạo Quân	1
1. Chương 1: Kiếp Trước, Chết Thảm!	1
2. Chương 2: Trùng Sinh Thập Tam Tuổi (sống Lại Tuổi Mười Ba)	4
3. Chương 3: Nghiệt Tử Ngày Trước	7
4. Chương 4: Sống Lại Kiếp Này Là Vì Ai?	8
5. Chương 5: Phần Thưởng Của Long Huyền	9
6. Chương 6: Hồng Nhan Ngày Trước	11
7. Chương 7: Nhận Sai, Hết Thấy Đều Là Lỗi Của La Duy!	12
8. Chương 8: Lần Đầu Tiên Được Tha Thứ Từ Khi Sống Lại	14
9. Chương 9: Đế Vương Vô Tình, Chỉ Ngài Là Không Phải!	16
10. Chương 10: Giang Sơn Cùng Mỹ Nhân	19
11. Chương 11: Gọi Một Tiếng Nhị Tẩu	20

Trọng Sinh Chi Nghiệt Nô Ngược Bạo Quân

Giới thiệu

Thể loại: Trọng sinh, cung đình, cường cường, HE Độ dài: 479 chương Chính văn + 9 Phiên ngoại Edit

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-nghiet-no-nguoc-bao-quan>

1. Chương 1: Kiếp Trước, Chết Thảm!

Trời đông giá rét, tuyết đã rơi liên tục mấy ngày, đất trời trắng xóa.

Miếu Thành Hoàng phía tây kinh thành bị vứt bỏ nhiều năm, đã sớm bị thế nhân quên lãng.

Sau một đêm tuyết ngừng rơi, thiên không lại âm trầm như trước, không thấy rõ ánh trăng sao.

Dưới bậc thang đại điện miếu Thành Hoàng phía tây, sáng sớm nay có người bị vớt bỏ, thân thể đã bị tuyết vùi lấp kín, thành một đồng tuyết nhỏ.

Vài tiếng quạ kêu phá tan đêm khuya yên tĩnh.

Một trận gió gào thét lướt qua, tuyết vốn đã ngừng lại tiếp tục rơi.

Một cô hồn lặng im đứng cạnh đồng tuyết kia, bên dưới chỗ này từng là thể xác của y. Gió vừa nổi lên, y cũng trút hơi thở cuối cùng, tất cả mọi đau khổ dường như tan biến.

Cô hồn không đợi những kẻ đầu trâu mặt ngựa trong truyền thuyết tới đón, y thậm chí vô pháp rời khỏi thể xác này nửa bước, tựa như có một thế lực vô hình giam cầm cô hồn tại nơi đây.

Tuyết rơi dứt quãng, mùa đông năm nay tựa hồ quá mức dài lâu.

Bảy ngày sau.

Cô hồn nghe thấy tiếng vó ngựa hỗn loạn từ phía xa truyền đến, y xoay người nhìn, là một đội Vũ Lâm vệ.

“Tìm người!” Một vị tướng quân khoác áo giáp đen nhảy xuống ngựa, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng, khe vung tay lên.

Vũ Lâm vệ tìm một vòng xung quanh, rốt cục tìm thấy thứ gần như đã chôn sâu dưới tuyết cạnh bậc thang, nếu không tìm kiếm cẩn thận sẽ không phát hiện ra thi thể.

“Mang đến đây!” Tướng quân nói.

Vì thế cô hồn vất vưởng nơi này sau bảy ngày, cuối cùng cũng thấy được đáng về thi thể mình.

Dù Vũ Lâm vệ đều là những binh lính tinh nhuệ, quen nhìn thi thể, nhưng sau khi nhìn thấy thi thể này, vẫn không kìm được mà nôn mửa.

Cô hồn không thèm để ý, khi còn sống y đã không thèm để ý, huống chi hiện tại đã chết.

Thi thể trong tuyết không phát ra mùi thối rữa, có lẽ nên cảm ơn mấy ngày bão tuyết. Thi thể màu xanh tím, chưa rửa ra, trên làn da là những vết sẹo lớn nhỏ chồng chất toàn thân, dù tìm kĩ đến mức nào cũng không thể thấy một mảnh da nguyên vẹn. Hai con mắt, một mắt bị móc đi, một mắt trợn lên. Hai đầu vú

trước ngực đã không còn, chỉ còn lại một khối đen thẫm, dường như khi còn sống bị người khác dùng bàn ủi dí vào nhiều lần, mỗi bên chỉ còn lại một lỗ máu, do bị người dùng dao xẻo mất. Một khúc ruột lòi ra bên ngoài cơ thể, hạ thân chỉ là một đồng thịt nát nhừ, một cọc gỗ cắm sâu vào thân thể, bị máu nhuộm thành màu đỏ sẫm. Hai bên đùi rửa nát hết, chỉ còn lại xương đùi trắng toát, chỉ cần nhìn qua, cũng có thể thấy xương cốt đã gãy từng khúc nhiều lần.

Cô hồn đột nhiên cảm thấy bản thân thật kiên cường, dù bị như vậy, y vẫn nằm trong tuyết từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, mới tắt thở mà chết.

Một nam nhân mặc áo choàng lông cừu đen đi đến trước mặt thi thể.

“Gia!” Tướng quân trẻ tuổi cũng tiến đến, trong giọng nói lạnh nhạt lại có chút cảm tình, lộ ra vài phần nôn nóng.

Nam nhân vóc dáng rất cao, khuôn mặt thực anh tuấn, cũng rất lạnh lùng, toát ra quý khí cùng uy nghiêm, lại mang theo vẻ mỗi một không thể che giấu, hẩn nhìn thi thể trước mặt không chớp mắt.

“Gia!” Tướng quân kéo tay nam nhân: “Nhìn cũng đã nhìn rồi, nên đi thôi.” Giọng nói này, là cầu xin.

Nam tử cũng không có động tĩnh, ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve thi thể. Xương tay đều đã gãy, chỉ còn lại một tầng da bọc xương, trên cổ tay còn lưu lại dấu vết nhiều năm mang xiềng xích, móng tay cũng đều bị rút hết, trong ngón trở bên tay trái còn có một chiếc đinh cắm thật sâu, từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay. Nam nhân lại nhìn hai chân, hai chân này sớm đã bị phế đi, mắt cá chân vỡ nát, mười ngón chân mất sáu ngón, còn lại bốn cũng mang hình thù kỳ quái, móng chân đương nhiên cũng bị rút đi.

Cô hồn không rõ vì sao khối thi thể buồn nôn này vẫn còn có người dừng lại tỉ mỉ chơi đùa, thật cẩn thận, sợ làm đau y.

“La Duy...” Nam tử cúi đầu nói ra hai chữ.

Cô hồn đột nhiên phá lên cười, chỉ tiếc người sống không thể nghe được tiếng cười của vong linh. Là tên của y khi còn sống, đã rất nhiều năm không có người nhắc tới, mọi người chỉ biết gọi y là tiện nhân, là tội nô, là lợn, là chó, y cơ hồ quên mất bản thân còn có một cái tên giống con người. “Long Huyền à, Long Huyền, thì ra ngươi còn nhớ rõ cái tên này!” Cô hồn cảm thấy đây là trò cười hài hước nhất thế gian! Y cười đến mức sắp chảy nước mắt, chỉ là, vong linh không có lệ để rơi.

“Gia!” Tướng quân cũng ngồi xổm xuống, người này từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn thi thể một chút nào, chỉ lo lắng nhìn nam tử kia.

“La Duy.” Nam tử nhẹ nhàng gọi, đặt tay trên con mắt phải đang trợn lên, muốn thay y vuốt mắt, chỉ tiếc vô luận hẩn cố gắng như thế nào, con mắt ấy cũng vẫn trợn lên, không thể khép lại.

Chết không nhắm mắt, cô hồn biết là mình chết không nhắm mắt.

Một trận gió cuốn những bông tuyết bay tán loạn, tuyết lại rơi.

Cô hồn đột nhiên cảm thấy mình nhẹ nhàng bay theo cơn gió, thế lực vô hình giam giữ y tan biến, dường như y đã tự do. Cô hồn để mặc kệ gió cuốn đi, y là tội nhân, là linh hồn không có chốn về, chỉ có thể làm một du hồn dã quỳ.

“Bệ hạ!” Bão tuyết nổi lên, khiến cho tầm mắt mê loạn, tướng quân càng nôn nóng: “Nếu bệ hạ thấy y đáng thương, thần sẽ sai người mai táng cho y.”

“Tử Chu, y chết rồi...” Đại Chu Bình Chương để Long Huyền nói với tướng quân Trữ Phi.

“Bệ hạ!” Tướng quân đỡ hoàng đế đứng lên.

Một thanh niên áo trắng lúc này cưỡi ngựa vọt đến, không để ý Vũ Lâm vệ xung quanh hành lễ với mình, chạy thẳng đến trước thi thể kia.

“Dụ vương gia!” Tướng quân đưa tay muốn ngăn người thanh niên này, lại bị người thanh niên một phen đẩy ngã.

“Sao huynh có thể đối xử với y như vậy?!” Sau khi liếc mắt nhìn thi thể, Dụ vương Long Tường liền chấn động, nhìn về phía huynh trưởng hấn kêu to: “Sao huynh có thể đối xử với y như thế này?! Sao huynh có thể?! Huynh đã vừa lòng chưa?!”

“Không biết.” Hoàng đế trả lời đệ đệ của hấn: “Trẫm không biết.”

2. Chương 2: Trùng Sinh Thập Tam Tuổi (sống Lại Tuổi Mười Ba)

Khi La Duy mở mắt ra, chỉ cảm thấy toàn thân đều đau đớn, y cảm thấy rất kỳ quái, người chết còn có thể cảm giác được đau đớn hay sao? Đang nghĩ ngợi thì một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên trán y. La Duy giương mắt nhìn chủ nhân bàn tay, toàn thân liền run rẩy, y nhìn thấy phụ thân mình, phụ thân đã sớm chết đi kia.

“ Tỉnh rồi?” Một thanh niên tuổi lẫm, làn da rám nắng tiến lại gần, tỏ vẻ không kiên nhẫn, “Tự làm tự chịu!”

Là Nhị ca, La Duy càng ngạc nhiên hơn, Nhị ca đã bị tên đệ đệ không biết tốt xấu là y hại chết, sao có thể còn sống?

“Đau lắm sao?” Phát hiện La Duyệt dị thường, La Tri Thu vội quay đầu gọi đại phu bên cạnh.

Đại phu râu tóc bạc phơ đến bắt mạch cho La Duyệt, đầy vẻ ngưng trọng.

“Ta...” La Duyệt ép chính mình đừng nổi điên, run rẩy hỏi: “Ta đang ở nơi nào?”

“Người đang ở nhà!” La Tắc vừa thấy đệ đệ này liền nhất thời giận dữ, nói chuyện cũng không thể bày ra vẻ mặt ôn hoà.

La Duyệt nhìn bốn phía, căn phòng này y nhớ rõ, từng là phòng của y, không chỗ nào không xa hoa, thể hiện sự nồng nặc của chủ nhân.

“Người lại muốn làm cái quái gì nữa?” La Tắc tức giận hỏi.

“Ta đã chết...” La Duyệt tự nói với mình.

“Người đã chết?” La Tắc càng phát hỏa: “Vậy chúng ta ở đây đều là quỷ?”

Trước mắt La Duyệt lại tối sầm.

“Nó làm sao vậy?” La Tắc thấy tiểu đệ lại thiếp đi, lúc này mới khẩn trương lên, vội hỏi đại phu.

Đại phu thở dài: “Tả tướng.” Gã nói với La Tri Thu: “Tiểu công tử bị nội thương, không dễ khỏi hẳn.”

La Duyệt lại mê man đến hai ngày sau mới tỉnh lại, lúc này đây canh giữ bên giường y là hai người hầu, Tiểu Tiểu, Thất Tử. La Duyệt nhớ rõ hai người này cũng đã chết, y nhìn hai người hầu, y chưa từng đối xử tốt với bọn họ, hay nói đúng hơn, tiểu công tử La Duyệt nhà Tả tướng vốn chưa từng đối xử tốt với ai.

“Ta làm sao vậy?” La Duyệt hỏi.

Tiểu Tiểu nói: “Công tử bị thương ạ.”

La Duyệt nâng tay mình lên, hai bàn tay hoàn hảo không thương tổn, “Ta đang ở nơi nào?” Y vẫn hỏi.

Thất Tử nói: “Công tử đang ở trong nhà ạ.”

Bọn họ không dám nhiều lời với La Duyệt, La Duyệt là người ương ngạnh, một câu khó nghe là nâng tay đánh, bọn họ rất sợ La Duyệt.

La Dục ngồi nửa ngày, đột nhiên lại hỏi: “Hiện tại là niên hiệu gì?”

Tiểu Tiểu và Thất Tử liếc nhau, sau đó Tiểu Tiểu đáp lời: “Công tử, hiện tại là Khánh Nguyên năm thứ năm ạ.”

Khánh Nguyên năm thứ năm, Khánh Nguyên năm thứ năm, La Dục định bật dậy, nhưng cơn đau trong ngực khiến y ngã xuống giường. Khánh Nguyên năm thứ năm, là năm y mười ba tuổi, vẫn là Tam công tử nhà Tả tướng, cho đến khi La gia cửa nát nhà tan còn bảy năm nữa. “Khánh Nguyên năm thứ năm?” Giọng La Dục run rẩy.

“Vâng, công tử, là Khánh Nguyên năm thứ năm.” Thất Tử không biết chủ tử đang bị làm sao.

La Dục trố mắt, không nói một lời.

Hai người hầu đợi đã lâu, cũng không nghe La Dục nói thêm gì cả. “Công tử?” Rốt cục Tiểu Tiểu nhịn không được kêu một tiếng.

Hai tay La Dục bưng kín gương mặt, nhưng vẫn không ngăn được nước mắt theo kẽ tay chảy ra.

“Công tử?” Thất Tử luôn bình tĩnh cũng bắt đầu hoảng sợ, vị chủ tử này chưa từng khóc, hôm nay lại làm sao đây?

La Dục lẳng lặng rơi lệ, vốn tưởng rằng hết thấy đều đã kết thúc, không ngờ rằng ông trời lại cho y một cơ hội nữa, muốn để y sửa chữa sai lầm sao?

“Công tử, trên người vô cùng đau đớn sao?” Thất Tử lại hỏi, thật sự lo lắng.

La Dục lau đi hàng lệ rơi đầy mặt, nhìn hai người hầu cười: “Ta không sao, các người mang đồ ăn lên cho ta đi.”

Tiểu Tiểu và Thất Tử đều ngẩn ngơ, tiểu công tử đã khi nào cười với họ đâu?

“Đi đi.” La Dục nhẹ giọng nói, mang theo vẻ hối lỗi.

Hai người hầu chạy ra ngoài, tiểu công tử từ khi tỉnh lại thật kỳ quái, như là thay đổi thành con người khác vậy.

3. Chương 3: Nghiệt Tử Ngày Trước

La Duy cố gắng ngồi dậy, vai rất đau, nhưng cảm giác đau đớn này đối với người phải chịu mười năm tra tấn như y mà nói, không là cái gì cả. La Duy nhớ rõ năm mười ba tuổi y bị hai vị công tử nhà Phụng Vũ đại tướng quân trả thù, hai người ra sức đánh y, nhị công tử Triệu Quân Nghị khi thấy y có ý đồ bỏ trốn, liền bắn một mũi tên từ phía sau, trực tiếp bắn trúng vai trái y. Không thể trách Triệu thị huynh đệ, là tại La Duy y khinh người quá đáng. Là tại La Duy cậy thế khi dễ anh vợ của Triệu đại công tử, thư sinh thành thật kia bị y đánh ngã xuống đất, hộc máu hôn mê, mà y làm chuyện này chỉ là bởi hôn thê của người kia lọt vào mắt xanh của La tam công tử, một đứa trẻ chỉ mới mười ba, thế nhưng đã biết trêu ghẹo dân nữ bên đường.

La Duy tự giễu lắc đầu, vì cái gì kiếp trước mình lại là một tên khốn kiếp? Chẳng lẽ bởi vì mình sinh ra trong gia tộc quyền quý bậc nhất triều đình? Phụ thân là Tả tướng đương triều, đại ca là đại soái Văn Quan, Nhị ca là Đô Úy đại tướng quân ở kinh thành, mẫu thân cũng là con gái nhà tướng quân, bốn người bác đều là tướng quân uy chấn một phương, còn có cô cô của y, đương triều hoàng hậu La Tri Ý, mọi người đều nói nửa giang sơn Đại Chu này là của La gia.

Nhưng nửa giang sơn này, bảy năm sau lại rơi vào kết cục lụi tàn. Cô cô bị phế hậu vị, tự sát trong lãnh cung. Phụ thân bị biếm làm thứ dân, chết trên đường lưu đày vào Lĩnh Nam. Đại ca chết trận, thi cốt bị quân đội Bắc Yên đập nát nhừ. Nhị ca vì cứu phụ thân mà liều chết xông vào cung cấm, muốn lấy công chuộc tội xuất chinh Bắc Yên, lại bị cung nhân đầu độc, chết trong quân trướng. Sau đó đế vương nổi giận lôi đình, con trai cô cô là đại hoàng tử Long Ngọc bị biếm vị thái tử, các hoàng tử cô cô sinh ra là tam hoàng tử Long Hành, lục hoàng tử Long Hạo sau khi chết không được phép chôn trong lăng mộ hoàng gia, La gia diệt vong.

“Người phải bảo vệ hai cháu của người!” Đây là lời trăng trối mà mẫu thân trước khi chết để lại cho y. La Duy không muốn rơi vào hồi ức, nhưng không hiểu sao lúc này ký ức lại giống như thủy triều mãnh liệt xô tới, khiến y vô lực ngăn trở. Đến tận một khắc cuối cùng, mẫu thân mới nói cho y, rằng y không phải con cháu La gia, mẫu thân y là tam tiểu thư La gia La Tri Cẩm, người đã mất năm mười sáu tuổi, là bởi khó sinh nên mới sớm qua đời. Không ai biết phụ thân y là ai, người trong La gia chỉ biết là tam tiểu thư năm mười lăm tuổi đã bị người nào đó bắt đi ba tháng, sau khi trở về không lâu liền phát hiện có bầu, đến chết nàng cũng không nói ra nam nhân kia là ai. Đến tận khi đó, La Duy mới biết được, y kỳ thật chỉ là một nghiệt chủng lai lịch không rõ ràng.

Khi đó tân thái tử Long Huyền ra tay cứu y, bởi vì lúc ấy tất cả mọi người đều biết La Duy yêu Long Huyền, La Duy chính là con chó của thái tử Long Huyền. Khi đó La Duy còn tưởng rằng mặc kệ như thế nào, Long Huyền vẫn sẽ đối xử với y có tình có nghĩa, không uổng công y vì hắn mà phản bội gia tộc, lại không ngờ Long Huyền cứu y, chỉ là vì muốn y phải sống, khiến y sống không bằng chết mà thôi.

Một năm sau, Hưng Võ đế chết bệnh, thái tử Long Huyền kế vị, hiệu là Bình Chương đế. Lúc này La Duy cùng hai đứa cháu chịu khổ một năm trong ngục cuối cùng cũng được nhìn thấy Long Huyền. Vốn mang đầy hy vọng, nhưng không ngờ Long Huyền sau khi nhìn thấy y, lại mắng y bối tổ vong tông, sai người liệt cho y đủ loại tội trạng. La Duy liền bị Long Huyền giam trong cung, trong suốt ba tháng, thị vệ trong cung ai cũng được cười lên thân thể tiểu công tử La gia ngày trước. La Duy muốn chết, nhưng Long Huyền lấy tính mạng hai đứa cháu ra uy hiếp, La Duy đành nhẫn nhục sống tạm bợ. Ba tháng sau, khi đã thương tích đầy mình, hạ thân bị thương nặng tới nỗi không thể đi lại, La Duy bị Long Huyền đưa vào trong quân ngũ, thành một món đồ cho các binh sĩ phát tiết. Hai năm sau, Long Huyền thông báo La gia tạo phản, La Duy mang tội bối tổ vong tông bị lột trần như nhộng, cưỡi ngựa gỗ diễu khắp phố suốt ba ngày. Sau nữa, La Duy bị đưa vào xưởng quán, sống không bằng chết tám năm, vốn tưởng rằng mình cam chịu khổ sở

để đổi lấy tính mạng hai đứa cháu, không ngờ rằng cuối cùng nghe được tin hai đứa trẻ đã chết bốn năm trước, chết trong cơn hỏa hoạn nơi La phủ hoang phế. Thế mới biết hóa ra bản thân cả đời này chỉ là một trò cười, căn bản không có ý nghĩa gì. Bị xướng quán vút trước miếu Thành Hoàng, chết trong gió tuyết, phơi thây bảy ngày, kết cục cuối cùng chính là như vậy

4. Chương 4: Sống Lại Kiếp Này Là Vì Ai?

La Duy đối với mười năm chịu nhục kia không hề oán hận, nghiệt chủng như y xứng đáng chịu tội, chỉ là, trong thiên hạ mỗi người đều có thể làm nhục y, nhưng riêng Long Huyền thì không thể. La Duy đối với tất cả mọi người vô tình vô nghĩa, đối với Long Huyền lại là thật lòng thật dạ, vì Long Huyền, y châm ngòi kế ly gián quan hệ Đế – Hậu, mặc cho Long Huyền cầu kết với thái tử Bắc Yển, cuối cùng khiến đại ca La Khải chết không toàn thây, La gia hủy diệt. Khi đó trong lòng y chỉ có nhị hoàng tử Long Huyền, làm mọi chuyện đều chỉ vì Long Huyền, Long Huyền muốn làm hoàng đế, y liền giúp hắn chiếm được ngai vàng, vì hắn mà diệt trừ hết thảy những kẻ chướng ngại, cho dù là thân nhân y cũng không hề hối tiếc.

Làm hết tất cả chuyện xấu xa, chỉ để đổi lấy một câu, nếu người thích nam nhân như vậy, về sau hãy hầu hạ nam nhân cho thật tốt.

“Công tử?” Tiểu Tiểu đã đứng cạnh giường nửa ngày trời, thấy La Duy chỉ ngây ngốc ngồi đấy, không có phản ứng gì, mắt thấy một chén trà nóng đã nguội lạnh, rốt cục nhìn không được to gan mở miệng gọi La Duy.

Giọng Tiểu Tiểu đưa La Duy trở về từ miền ký ức, La Duy cúi đầu uống trà, không nói một lời. Y hại chết tất cả mọi người, vốn không cách nào nhìn thấy họ nữa. Nhớ tới Long Huyền, trái tim y xao động, nhưng kiếp trước là yêu thâm, kiếp này chỉ còn có hận. Nếu ông trời đã cho y cơ hội sửa sai, như vậy nhất định y phải bảo vệ gia tộc mình, đây là mục đích duy nhất. Tội nhân như y không xứng đáng được đền đáp, nhưng người trong nhà y, biết y là nghiệt chủng, lại vẫn coi y như người thân, bọn họ nhất định phải có một cuộc sống yên bình.

Cửa lại bị đẩy ra, phu nhân Tả tướng Phó Hoa đi đến.

“Nương...” La Duy khàn khàn kêu một tiếng.

“Nghe nói người đã tỉnh, trên người còn đau không?” Phó Hoa mặt không chút thay đổi hỏi La Duy.

“Không có việc gì ạ.” La Duy nói. Mẫu thân đối với mình luôn luôn như vậy, y từng lấy việc chọc tức mẫu thân làm vui, y cảm thấy bà chỉ yêu thương đại ca, nhị ca, còn đối với tiểu nhi tử này thì thật lạnh lùng, nhưng hiện tại sẽ không, y không hề có tư cách được phụ nhân cao quý này yêu thương.

“Phụ thân người và nhị ca đều đã vào triều.” Phó Hoa nhìn La Duy từ trên xuống dưới, ngữ khí lãnh đạm nói. Đứa trẻ này là bà một tay nuôi lớn, nhưng bà không cách nào thân cận nó. La Duy năm nay đã mười ba tuổi, Tả tướng phu nhân vẫn không thể lý giải, mười ba năm trước La Tri Cẩm vì cái gì cố ý sinh hạ La

Duy.

“Con biết rồi ạ.” La Duy lảng tránh ánh mắt Phó Hoa, chỉ nhẹ giọng đáp lời.

“Lát nữa đại phu sẽ đến xem bệnh cho người.” Phó Hoa tưởng rằng La Duy vẫn muốn làm bà mất mặt, không ngờ hôm nay lại vô cùng thành thật, trong nhất thời cũng không biết phải nói gì, cuối cùng để lại một câu này rồi đi.

La Duy mê man hơn nửa tháng, lại dưỡng bệnh một tháng trên giường.

La Tri Thu và La Tắc rất ít đến, mỗi lần đến cũng chỉ ngồi một lát rồi đi ngay, bọn họ cùng La Duy vốn không có chuyện gì để nói. Phó Hoa cũng rất ít đến, về phần phu nhân La Tắc – Hứa Nguyệt Diệu – thì một lần cũng không đến. La Duy cũng không để ý, Hứa Nguyệt Diệu xuất thân bản hàn, La Tắc trong một lần đánh trận bị thương, được nữ thợ săn Hứa Nguyệt Diệu cứu, hai người yêu nhau, kết làm phu thê. Chuyện này vốn là giai thoại, chỉ tiếc kiếp trước La Duy không nghĩ như vậy, y khinh thường nhị tẩu xuất thân thợ săn, ở trong nhà đối với nhị tẩu chỉ có lời lẽ cay nghiệt, chưa từng để nhị tẩu có một ngày bình yên, nhị tẩu không đến thăm y cũng là điều dễ hiểu.

5. Chương 5: Phần Thưởng Của Long Huyền

La Duy bệnh, Long Huyền phái người đến thăm y, tất nhiên không thiếu lễ vật, còn lệnh người này tiện thể nhắc cho y, nói là hần thực chứng mất nhà Phụng Vũ đại tướng quân, nghe vậy La Duy chỉ cười.

Kiếp trước Long Huyền cũng làm như vậy, rồi vì một câu này của hần, con chó trung thành La Duy liền nhảy xổ ra, nguyện chết Triệu thị huynh đệ không buông, cuối cùng khiến Triệu thị huynh đệ bị đuổi ra khỏi kinh thành, Phụng Vũ đại tướng quân Triệu Hạc Niên cùng Tả tướng La Tri Thu vốn nhiều năm giao hảo nay trở mặt tuyệt giao, Phụng Vũ đại tướng quân vốn một lòng phò trợ thái tử, cuối cùng trở thành người ủng hộ nhị hoàng tử Long Huyền. Lúc này Long Huyền mười lăm tuổi, đã sớm vì tương lai của mình mà tính kế.

Thái giám trước mặt tất cung tất kính chấp tay đứng thẳng, gã là thái giám Phúc Vận hầu hạ bên cạnh Long Huyền, sau khi Long Huyền đăng cơ, gã trở thành thái giám tổng quản hậu cung. Cũng chính là Phúc Vận mang theo những kinh nghiệm cả đời thái giám, phụ trách điều giáo tiểu công tử La gia phải hầu hạ dưới thân kẻ khác như thế nào, khi ấy vô luận y kêu khóc cầu xin ra sao, Phúc đại tổng quản cũng không cho y có một cơ hội thở dốc, rót thuốc vào miệng y, lần lượt súc ruột, cắm một cây hình cụ thô to vào trong cơ thể y.

“Ta biết rồi.” La Duy cảm thấy buồn nôn, nhưng cố nén lại, chỉ thản nhiên nói với Phúc Vận: “Sau khi hồi cung, thay ta cảm ơn nhị điện hạ.”

“Vâng, nô tài đã biết.” Phúc Vận vội vàng nói.

“Đây là phần thưởng của ngươi.” La Dục cầm mấy thỏi bạc đưa cho Phúc Vận.

Phúc Vận sửng sốt, đây là lần đầu tiên La tam công tử thưởng tiền cho gã.

La Dục trưng ra bộ mặt cười, “Vất vả cho ngươi rồi.” Y nói với Phúc Vận. Kinh nghiệm từ kiếp trước cho thấy, nhân vật nhỏ cũng không nên đắc tội.

“Nô tài đa tạ tiểu công tử.” Phúc Vận mặt mày hớn hở nhận tiền thưởng, không chú ý tới một tia âm ngoan lóe lên trong mắt La Dục.

Sau khi Phúc Vận đi khỏi, Thất Tử hỏi La Dục: “Công tử, lễ vật này để chỗ nào ạ?”

La Dục giương mắt nhìn những lễ vật Long Huyền sai Phúc Vận đưa tới, đều là những thứ đồ chơi tinh xảo, kiếp trước La Dục rất thích mấy thứ này: “Ném vào trong kho đi.” La Dục không thèm liếc nhìn đồng lễ vật này thêm một lần nào nữa, chỉ phân phó Thất Tử một câu như vậy.

Trong lòng Thất Tử lại nhiều thêm một tầng kinh ngạc, ngày xưa phàm là thứ nhị hoàng tử đưa tới, chủ tử đều xem như bảo bối, không cho ai chạm vào, hôm nay lại không thèm nhìn mà ra lệnh ném vào trong kho.

“Về sau nếu nhị hoàng tử lại phái người đến...” La Dục nghĩ một lát rồi nói với Thất Tử: “Hãy nói ta thân thể không tốt đang nghỉ ngơi, không cần tới gặp ta, thưởng cho chút tiền rồi đuổi về.”

“Vâng!” Thất Tử nói, nó vẫn ước gì chủ tử tránh nhị hoàng tử càng xa càng tốt, người La gia bảo hộ là đại hoàng tử, vốn là tử địch với nhị hoàng tử Liễu quý phi sinh hạ. Thất Tử đi về phía kho, lại nhìn La Dục ngồi ở hành lang đọc sách, chẳng lẽ chủ tử một lần qua quỹ môn quan liền thay đổi tính tình?

La Dục dường bệnh một tháng, đại phu cuối cùng cũng nói có thể ngừng uống thuốc rồi.

Một sáng sớm nào đó, La Dục còn đang trong giấc mộng liền bị Tiểu Tiểu lay tỉnh.

“Làm sao vậy?” Không nổi giận, La Dục chỉ ngái ngủ hỏi một tiếng.

Tiểu Tiểu vốn chuẩn bị tinh thần bị La Dục đánh một trận, giờ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Công tử nhanh dậy đi, tướng gia truyền lời đến, bảo công tử vào cung.”

Nghe nói Hoàng đế triệu La Dục vào cung, Phó Hoa đã nhiều ngày không thấy mặt chạy tới gặp La Dục, “Vào cung đừng nói linh tinh đấy.” Bà cố ý dận dò La Dục.

“Vâng, con biết rồi ạ.” La Dục hiện giờ đối với Phó Hoa rất cung kính.

Phó Hoa lại nhìn La Dục, La Dục vốn là một đứa trẻ béo tròn, trên mặt đều là thịt, sau khi bị trọng thương lại gầy, gầy vô cùng.

“Nương, sao vậy ạ?” La Dục hỏi Phó Hoa.

“Không, không có gì.” Phó Hoa ngoài miệng nói thế, nhưng lại không thu hồi ánh mắt chăm chăm nhìn La Dục, lúc này bà mới phát hiện La Dục thật giống mẹ đẻ y!

“Con đi đây.” La Dục cung kính cáo biệt Phó Hoa, không để tâm chuyện Phó Hoa cứ nhìn y lâu đến vậy, y biết Phó Hoa sẽ không hại mình.

6. Chương 6: Hồng Nhan Ngày Trước

Bãi triều, Hưng Võ đế mang theo thái tử Long Ngọc, nhị hoàng tử Long Huyền, cùng các quân cơ trọng thần vào ngự hoa viên, nói chuyện quốc sự với Tả tướng La Tri Thu, bước chân gấp gáp. Những người phía sau biết mỗi khi Hoàng Thượng tâm tình không tốt, sẽ bước đi thật nhanh, vì thế trừ Hưng Võ đế và La Tri Thu một hồi một đáp, người bên ngoài đều không nói một lời. Hưng Võ đế đột nhiên dừng bước, các đại thần bất ngờ đến nỗi va cả vào nhau.

“Tri Cẩm?” Mọi người chỉ nghe Hưng Võ đế kêu lên hai chữ, vội nhìn theo hướng ánh mắt Hưng Võ đế.

Một thiếu niên áo trắng hoa lệ đang đứng dưới gốc cây đào. Tháng ba hoa đào nở rộ, cảnh xuân sáng lạn, gió nhẹ mơn man, đào hoa bay bay như mưa, những vụn ánh sáng nhỏ chiếu trên người thiếu niên. Thiếu niên giữa đầu ngẩng đào hoa, không chú ý tới đám quân thần đứng cách y một quãng, cũng không ý thức được, bản thân trong lúc vô tình lại cùng tán cây hoa đào xinh đẹp này tôn nhau lên thành họa, trở thành phong cảnh tuyệt diệu trong mắt người.

“Tri Cẩm?” Hưng Võ đế trở nên ngây ngốc, dung mạo này cả đời ngài sẽ không quên, ngài thì thào gọi, lão đảo đi về phía thiếu niên.

Những người đã từng gặp tam tiểu thư La phủ La Tri Cẩm trong nháy mắt thất thần, tuyệt thế dung nhan trong quá khứ kia, không ngờ ngày hôm nay vẫn có thể nhìn thấy.

“Tri Cẩm!” Hưng Võ đế kêu to, không để ý hình tượng đế vương uy nghi, tựa như một thiếu niên bình thường nhìn thấy người trong mộng, vội vã chạy qua cầu Ngọc Thạch.

La Dục đứng dưới gốc đào nghe tiếng Hưng Võ đế gọi, xoay người lại, kinh ngạc nhìn Hưng Võ đế kinh hỉ chạy về phía mình. Trong trí nhớ của La Dục, Hưng Võ đế luôn luôn không cười nói, hôm nay ngài làm sao đây? Ngay người một khắc, lại quên quỳ xuống tiếp giá.

“Tri Cẩm?” Mặc kệ La Dục ngây người, Hưng Võ để chạy tới trước mặt y, ánh mắt nóng rực nhìn người phía trước. Đứng là mộng, Hưng Võ để thâm cầu xin thần linh, La Tri Cẩm chưa từng xuất hiện trong giấc mơ thể nhưng lại xuất hiện trước mắt ngài, chân thật đến thế, nhất định không phải là mộng.

“Bệ hạ!” La Dục phục hồi tinh thần, vội vàng quỳ xuống trước mặt Hưng Võ để cũng đám quân thần hành lễ, “La Dục thỉnh an bệ hạ.”

Nét cười trên mặt Hưng Võ để đóng băng, “Người... người... người nói người là ai?” Ngài lui về phía sau vài bước, cơ hồ không thể đứng thẳng.

“Tiểu thần là La Dục, thưa bệ hạ.” La Dục kỳ quái nhìn Hưng Võ để thất thố.

Người này là La Dục? Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc, cha và huynh trưởng La Dục cũng vậy. Trong trí nhớ của họ, La Dục chỉ là một tên ngu xuẩn mập mạp, ương ngạnh và kiêu ngạo, thiếu niên gầy yếu dung nhan như họa kia sao có thể là La Dục? La Tri Thu và La Tắc chỉ biết La Dục gầy đi, nhưng chưa từng nhìn kỹ La Dục, hiện tại cũng chỉ có thể tròn mắt.

Hưng Võ để mắt mắt ngẩng đầu nhìn thiên không xanh thẳm, ngài nhớ nữ tử tuyệt thế vô song đã mất nhiều năm về trước, hồng nhan ngày ấy đã sớm thành đám xương trắng vùi trong đất lạnh. Khắp thiên hạ đều biết Hưng Võ để ôm mối tính si mười ba năm về trước, ngài sao có thể quên?

La Dục chưa từng nhìn thấy mẹ đẻ y, cho nên y không biết mình giống mẹ đến mức nào.

“Đứng lên đi, Dục nhi.” Hưng Võ để nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, đưa tay kéo La Dục đang quỳ trên mặt đất, “Thì ra là Dục nhi, lại khiến trẫm nhận lầm người, người rất giống tiểu cô cô của người.” Ánh mắt Hưng Võ để dừng lại trên khuôn mặt La Dục, y không phải La Tri Cẩm, nhưng y có thể khiến ngài nhớ tới Tri Cẩm, vậy cũng tốt rồi.

La Dục cười khổ, y là nhi tử của La Tri Cẩm, ngoại hình giống mẫu thân cũng không có gì kỳ quái. La Dục nhớ rõ, khi đó Liễu quý phi – đã là Thái Hậu – chỉ vào y đã gây yếu bất kham mắng y là kẻ gây tai họa, mười năm sống kiếp nam xương y nhận hết mọi hình phạt tra tấn, khắp cả người bị thương, duy chỉ có khuôn mặt này không ai đành lòng hủy diệt, cho đến tận tháng giêng năm ấy, Bình Chương để đích thân tới thăm y, thấy trước mắt bao người, y bị nhốt trong một chiếc lồng bằng sắt, bị một con chó đặt dưới thân, Bình Chương để Long Huyền đột nhiên nổi giận, tự tay móc đi một con mắt của y, lúc ấy khuôn mặt này mới bị hủy.

7. Chương 7: Nhận Sai, Hết Thảy Đều Là Lỗi Của La Dục!

Một nhóm cung nhân đã chờ sẵn ở Cẩm Xuân viên bày tiệc rượu, sau khi quân thần ngồi xuống, một đội kịch ca múa lập tức bắt đầu tấu nhạc khởi vũ.

Hưng Võ để để La Dục ngồi bên cạnh La Tắc, rồi hỏi La Dục: “Dục nhi, thân thể của người đã đỡ hơn

chưa?”

La Dục đứng dậy đáp: “Tiểu thần đã khỏe lên nhiều ạ.”

Hưng Võ đế lại hỏi: “Sao ngươi lại xung đột với Triệu thị huynh đệ?”

Hoàng đế hỏi một câu lại một câu, ánh mắt của những người khác bắt đầu hướng vào La Dục.

La Dục cúi đầu nói: “Là tiểu thần làm sai, không liên quan đến hai vị huynh trưởng Triệu gia.”

Hưng Võ đế hỏi: “Không liên quan đến bọn họ? Ngươi đã bị trọng thương đấy.”

La Dục ngẩng đầu, thẳng thắn thành khẩn nói với Hưng Võ đế: “Triệu ca ca nhất thời lỡ tay mà thôi, tiểu thần phạm phải tội lớn, nên nhận chút giáo huấn. La Dục còn phải tạ hai huynh trưởng Triệu gia chưa mang La Dục đến quan phủ xử lý.”

La gia cùng Triệu gia đều thở phào một hơi, bọn họ vốn đã lên giải hòa, lại không ngờ rằng hôm nay Hoàng đế đột nhiên hỏi chuyện La Dục, trước đó đã vô cùng lo lắng, không biết kẻ không biết điều này sẽ nói hươu nói vượn những gì, không ngờ y lại hiểu chuyện đến vậy.

Hưng Võ đế tươi cười, “Xem ra hai vị Triệu khanh đã có công lớn, có thể khiến tiểu Bá Vương này hiểu lý lẽ, trăm sẽ thưởng cho họ, không riêng gì trăm, cha ngươi cũng phải tạ ơn bọn họ.”

La Dục xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Tiểu thần đã biết sai rồi.”

Triệu thị huynh đệ lúc này cũng đứng dậy nói: “Thần không dám.”

“Trăm nói thưởng sẽ thưởng!” Hưng Võ đế vung tay lên, cười nói: “Một trận đánh đổi lấy La Dục ngày hôm nay, trăm rất vui mừng!”

La Dục nhìn về phía Triệu thị huynh đệ, nở nụ cười hối lỗi, y biết bọn họ đều không phải là người lòng dạ hẹp hòi, chỉ cần y thật lòng nhận sai, họ sẽ tha thứ cho y.

“Ngồi xuống cả đi.” Tâm tình Hưng Võ đế lúc này vô cùng tốt, khuôn mặt vốn luôn luôn nghiêm túc lúc này cũng mang theo ý cười.

Buổi yến tiệc này, quân thần tận hoan.

La Dục ngồi im lặng tại chỗ, y chỉ đưa mắt nhìn thái tử Long Ngọc một lần, còn Long Huyền ngồi cạnh

lại không hề liếc mắt. Long Huyền thân cao hơn thái tử Long Ngọc, khác với vẻ ôn nhu của Long Ngọc, Long Huyền tự phụ cao ngạo, đối với La Duy kiếp trước mà nói, hẳn chính là vàng thái dương chói mắt, nhưng đối với La Duy đã tái thế làm người, hẳn chỉ là con quỷ bước ra từ ác mộng.

Long Huyền nhìn chằm chằm La Duy, con chó béo tròn luôn lẻo đẻo chạy theo hắn như biến mất khỏi cõi đời này. La Duy trước mắt xinh đẹp khiến người ta luyến tiếc, nói năng văn nhã, trong mắt y cũng không còn một mình hắn nữa, y chỉ dăm mạc nhìn hắn, trong suốt tiệc rượu chỉ có đúng một cái liếc nhìn, xa lạ đến nỗi khiến trái tim Long Huyền trống rỗng. Hẳn rõ ràng đã ra ám hiệu để y đổ tội cho Triệu thị huynh đệ, như vậy hẳn mới có thể nhân cơ hội mượn sức Triệu thị, không ngờ y lại nhận sai, chẳng lẽ y không nhìn ra ám hiệu? Long Huyền trong lòng cău giận, lại không thể phát tác.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Hưng Vô để gọi Tả tướng La Tri Thu ở lại nói chuyện.

La Duy đi theo La Tắc rời cung.

“Duy nhi.” Phụng Vũ đại tướng quân Triệu Hạc Niên gọi La Duy lại.

“Triệu bá bá.” La Duy nhìn thoáng qua ba người Triệu gia, xấu hổ cúi đầu.

“Xem ra ta thực sự đã đánh cho ngươi tỉnh lại!” Triệu nhị công tử thấy La Duy như vậy liền hừ lạnh một tiếng, Triệu Quân Nghị vẫn còn căm ghét y như kẻ thù, đối với La Duy tự nhiên cũng không hoà nhã.

“Thực xin lỗi...” La Duy giải thích, “Đều là tội của đệ, là đệ nhất thời bị quỷ bắt mất hồn. Vị tiểu thư kia đệ chưa hề chạm vào, đệ.....”

Triệu Quân Nghị chặn lời La Duy, “Nếu sự trong sạch của Tiểu Liên bị ngươi hủy, ngươi cho rằng sẽ chỉ có trận đòn này sao?!”

“Thực xin lỗi.” La Duy cúi đầu nhận tội, đây đã trở thành thói quen của y, hèn mọn cầu xin được sống, giờ đây chỉ việc nhận tội cũng đã là rất nhẹ nhàng.

“Đủ rồi!” La Tắc nhìn không quen, tiểu đệ của hắn đã bao giờ ăn nói khép nép như vậy, thế mà Triệu Quân Nghị vẫn nhất quyết không tha, điều này làm cho hắn bắt đầu bốc hỏa, “Triệu nhị, ngươi mắng cũng mắng rồi, đánh cũng đánh rồi, Tiểu Duy thiếu chút nữa đã chết, ngươi còn muốn như thế nào?”

8. Chương 8: Lần Đầu Tiên Được Tha Thứ Từ Khi Sống Lại

“Nhị ca...” La Duy kéo tay La Tắc, muốn ngăn La Tắc lại.

Triệu Quân Nghị cũng phản bác lại: “Đệ đệ ngươi không hiểu chuyện, chính là do các ngươi quá nuông chiều!”

La Tắc trừng mắt nói: “Nó là đứa nhỏ nhất trong nhà, chúng ta chiều nó một chút là phạm vào vương pháp à?”

“Nhị ca!” La Dục ngăn La Tắc lại, không để La Tắc nói thêm gì nữa. La Tắc cùng Triệu Quân Nghị kỳ thật là huynh đệ tri giao, có thể bởi giao tình quá sâu, cho nên nói chuyện thường không quá để ý, hai người này cứ gặp mặt sẽ lại cãi nhau. Kiếp trước La Dục từng tưởng rằng hai người là kẻ thù, nhưng khi La Tắc bị hạ độc mà chết, chính là Triệu Quân Nghị này không để ý lệnh vua, vượt ngàn dặm phù quan, đưa thi thể La Tắc về quê cũ của La gia an táng, hơn nữa khi hai đứa con của La Tắc bị Bình Chương đế Long Huyền ám hại, người này đã thẳng thừng mắng Long Huyền ở trên triều, cuối cùng bị biếm làm thứ dân, cũng không hề hối hận, khi đó La Dục mới biết được cái gì gọi là tình bằng hữu.

“Cứ sủng đi!” Triệu Quân Nghị thấy La Tắc bị La Dục ngăn cản, càng hưng phấn nói: “Các ngươi cứ sủng nó đi, tiểu tử này về sau không biết sẽ trở thành loại người nào đây!”

La Dục khom người hành lễ với phụ tử Triệu thị, nói: “La Dục không dám như vậy nữa, nếu tái phạm, Triệu đại ca cứ đánh chết La Dục là được rồi.”

La Dục kiêu ngạo ương ngạnh chẳng ai ưa, nhưng La Dục khiêm nhường lễ độ hiện tại cũng không thể đón nhận ngay được. Phụ tử Triệu gia cùng La Tắc đều sống sót một hồi lâu.

“Dục nhi nghĩ được như vậy là tốt rồi.” Triệu Hạc Niên lúc này cao hứng thay cho hảo hữu La Tri Thu, La Tri Thu vì tiểu nhi tử không hiểu chuyện này mà lao tâm khổ tứ, hiện tại La Dục đã biết quay đầu, La Tri Thu cũng có thể thư thái vài ngày.

“La Dục.” Phía sau truyền đến tiếng gọi.

La Dục quay lại, là Long Huyền, phía sau hắn là một đội tùy thị.

“Thân thể ngươi sao rồi?” Long Huyền đứng trước mặt La Dục, vẫn giữ thái độ bề trên hỏi La Dục.

“Rất tốt ạ.” La Dục đeo chiếc mặt nạ khách khí tươi cười, nếu có thể, y tình nguyện cùng Long Huyền đồng quy vu tận, nhưng y biết y không thể. Long Huyền là hoàng tử, nếu y làm như vậy, người nhà của y đều sẽ mất mạng.

Long Huyền trên mặt không có chút ý cười, sự khôn khéo giúp hắn nhận ra nụ cười trên mặt La Dục lúc này là giả dối, “Vậy ngày mai ngươi hãy đến Thượng thư phòng đi.” Long Huyền kiêu ngạo không cho phép bản thân đi lấy lòng La Dục, lạnh lùng nói.

La Dục là thư đồng của Long Huyền, y từng cảm thấy đây là một vinh quang vĩ đại, nhưng hiện tại y chỉ

thầm mong chạy trốn. “Vâng.” La Duyệt lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ cách thoát khỏi hai chữ thư đồng đáng ghét này.

Long Huyền do dự một chút, vươn tay xoa đầu La Duyệt, đây là cách an ủi tốt nhất hắn có thể dành cho La Duyệt.

La Duyệt nổi da gà, lại chỉ có thể chịu đựng.

“Xem ra nhị diện hạ đối với ngươi cũng không tệ lắm.” Long Huyền đi rồi, Triệu Quân Nghị trào phúng nói với La Duyệt.

La Duyệt cười, “Đệ chỉ là một thư đồng mà thôi, nhị diện hạ tốt hay không, cũng không liên quan gì đến đệ.”

La Tắc cảm thấy bản thân nên đi thắp hương bái Phật một lần, hắn còn tưởng rằng đời này chẳng thể nào nghe từ miệng La Duyệt câu nói không liên quan gì đến Long Huyền, không ngờ hôm nay lại nghe được.

Triệu Quân Nghị bấy giờ mới nở nụ cười, hắn dùng lực vỗ vỗ bả vai La Duyệt, “Thế này mới đúng chứ!”

La Tắc lập tức đẩy Triệu Quân Nghị ra, “Bả vai nó bị thương, ngươi không biết sao?” Hắn gào lên với Triệu Quân Nghị.

Hai tên oan gia lại bắt đầu cãi vã.

Triệu đại công tử Triệu Quân Bác giữ chặt hai vai La Duyệt, “Tiểu Duyệt, ngươi nên nói như vậy từ lâu rồi!” Hắn nói.

La Duyệt nhìn Triệu Quân Bác cười cảm kích, chỉ một tiếng Tiểu Duyệt, y liền biết vị huynh trưởng lớn hơn đại ca y ba tuổi này đã tha thứ cho y.

9. Chương 9: Đế Vương Vô Tình, Chỉ Ngài Là Không Phải!

Điện Trường Minh.

Cung thất to như vậy mà chỉ có Hưng Võ đế cùng Tả tướng La Tri Thu.

“Vì cái gì La Duyệt giống Tri Cẩm đến vậy?” Hưng Võ đế chỉ hỏi La Tri Thu vấn đề này, “Ngươi biết rõ tội khi quân là thế nào phải không?”

La Tri Thu quỳ rạp xuống đất, hôm nay nhìn thấy La Duy, ông liền biết Hoàng đế sẽ hỏi ông vấn đề này.

“Nói ngay, trẫm sẽ coi như ngươi vô tội!” Hưng Võ đế nói: “Ngươi đừng nói với trẫm cái gì mà cháu ruột giống cô cô, lời này chỉ có thể đem đi lừa quỷ, không thể lừa gạt trẫm đâu!”

La Tri Thu cười khỏ, ai cũng bảo đế vương vô tình, vì sao vị đế vương này lại là si?

“Nói!” Hưng Võ đế đột nhiên gầm lớn.

“Bệ hạ.” La Tri Thu biết không giấu được, chỉ có thể nói thật, “La Duy là nhi tử của Tri Cẩm.”

Hưng Võ đế vỗ một cú trời giáng vào thư án, “La Tri Thu! Ngươi dám lừa trẫm nhiều năm như vậy!”

La Tri Thu dập đầu liên tục, nói thần đáng chết.

“Tri Cẩm đến tột cùng vì sao mà chết?” Hưng Võ đế cường chế tức giận trong lòng, hỏi.

“Sau khi Tri Cẩm sinh hạ Duy nhi một tháng, uống thuốc độc mà chết.” La Tri Thu đối mặt với cơn thịnh nộ của Hưng Võ đế cũng không bối rối, ngẩng khí bình thản.

Hưng Võ đế sắc mặt trắng bệch, thanh âm phát run: “Tri Cẩm tự sát?”

“Vâng.”

“Vì cái gì?!” Hưng Võ đế lập tức bật dậy.

“Thần không biết, một tháng kia Tri Cẩm chỉ dặn thần phải chăm sóc Duy nhi thật tốt, những chuyện khác không hề kể một lời.” Mười ba năm qua đi, đối với việc La Tri Cẩm tự sát, La Tri Thu đã có thể trưng ra bộ mặt thản nhiên.

“Vậy phụ thân Duy nhi là ai?” Hưng Võ đế lại hỏi.

La Tri Thu nói: “Tri Cẩm nói chữ ‘Duy’ trong tên La Duy là phụ thân của nó đặt cho, nếu có duyên, phụ tử có thể nhận ra nhau, nhưng Tri Cẩm cũng nói rằng muội ấy không hy vọng có một ngày như vậy.”

Hưng Võ đế ngã ngòi trên ngai vàng, trẫm mặc thật lâu, sau đó mới nói với La Tri Thu: “Ngươi sẽ luôn đối xử tốt với Duy nhi chứ?”

La Tri Thu lập tức dập đầu trước Hưng Võ đế: “Đối với thần mà nói, Duy nhi chính là con ruột của mình, điểm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

“Người lui ra đi.” Sau một hồi yên tĩnh, Hưng Võ đế không nói gì nữa, chỉ lệnh cho La Tri Thu rời đi.

Chỉ còn lại một mình Hưng Võ đế, ở trong điện Trường Minh cả một ngày, ngài đều như si ngốc. Hưng Võ đế đứng dậy, nhấc từng bước nặng nề tiến vào một gian mật thất, đây là cấm địa trong điện Trường Minh, trừ Hưng Võ đế không có người thứ hai biết sự tồn tại của nó.

Trên tường treo một bức họa, vẽ một thiếu nữ tuyệt thế vô song với đôi lúm đồng tiền như hoa.

Hưng Võ đế suy sụp ngã ngồi trên chiếc giường đối diện bức họa, ngài ngẩn ngơ nhìn thiếu nữ trong tranh, “Tri Cẩm...” Ngài thì thào gọi tên thiếu nữ, tầm mắt dần bị những giọt lệ phủ mờ.

“Bệ hạ, nếu chúng ta có hài tử, người sẽ đặt tên nó là gì?”

“Nàng nguyện ý ở lại trong cung?”

“Không, thiếp chỉ nói nếu như.”

“Nếu sao? Vậy hãy gọi là Hàn, trẫm muốn cho nó biết rằng mẹ nó đối với cha nó lạnh lùng đến nhường nào.”

“Hàn? Tên này nghe thật lạnh.”

“Vậy gọi Duy đi, thế gian duy ái.”

“Duy sao? Được rồi.”

“Tri Cẩm, nàng đừng đi, ở bên trẫm không tốt sao?”

“Tri Cẩm đã có hôn ước, thiếp không thể bội tín, bệ hạ cũng không thể. Tri Cẩm càng không muốn khiến tỷ tỷ thương tâm.”

“Có liên quan gì đến Tri Ý?”

“Tỷ tỷ thích bệ hạ, cho nên bệ hạ hãy đối xử tốt với tỷ tỷ một chút.”

“Tri Cẩm!”

“Bệ hạ, thiếp đã rời nhà ba tháng rồi, cần phải trở về.”

“Tri Cẩm, nàng hãy tin trăm, trăm sẽ giữ nàng lại bên mình, vĩnh viễn cũng không để nàng rời đi.”

“Bệ hạ, người chỉ cần nhớ kỹ Tri Cẩm là được rồi.”

10. Chương 10: Giang Sơn Cùng Mỹ Nhân

Đoạn đối thoại xưa cũ lại vang vọng bên tai, Hưng Võ đế khóc rống, nếu biết một lần kia là sinh ly tử biệt, ngài vô luận như thế nào cũng không để La Tri Cẩm ra khỏi cung.

Đại Chu đệ nhất mỹ nhân La Tri Cẩm thuở nhỏ đã có hôn ước cùng con trai của Trần Quốc hầu, cho nên khi đó từ Thái Hậu, cho tới các đại thần thân tín đều không đồng ý cho Hưng Võ đế lập La Tri Cẩm làm hậu. Trần Quốc hầu lúc ấy đã nhiếp chính nhiều năm, quyền khuynh triều dã, mà ngôi vị Hoàng đế này ngài chỉ vừa mới lấy được từ tay hoàng huynh, Trần Quốc hầu vừa phế một vị hoàng đế, sẽ không ngần ngại mà phế tiếp một hoàng đế nữa. Huống hồ thân là vua của một nước, lại đoạt vợ người khác, như vậy khác nào hủy hoại thanh danh, vì thế bệ hạ tâm cái này, bệ hạ tâm cái kia, cuối cùng chỉ đổi lấy tin tức La Tri Cẩm bệnh nặng mà chết.

Hưng Võ đế cũng từng nghi ngờ thân thể La Dục, nhưng La gia thông báo ngày sinh của La Dục chậm hơn chừng ba tháng, hơn nữa La Dục béo tròn từ nhỏ, nhìn không ra một chút bóng dáng của La Tri Cẩm, vả lại chữ “Dục” trong tên La Dục cũng không phải chữ “Duy” mà ngài ban cho lúc trước, Hưng Võ đế liền nghĩ đó chỉ là trùng hợp.

Sau khi La Tri Cẩm chết, Hưng Võ đế liền lập La Tri Ý làm hậu, một năm sau tru di cả nhà Trần Quốc hầu, mở ra một vương triều Đại Chu chân chính thuộc về riêng ngài, nhưng rốt cuộc vẫn không thể giữ được nữ tử mình yêu.

“Thì ra nàng đã sinh cho trăm một nhi tử...” Hưng Võ đế nói với người trong bức họa: “Thì ra nàng dù bỏ cả tính mạng cũng không muốn phụ trăm! Tri Cẩm, Tri Cẩm nàng thật ngốc, chỉ cần đợi trăm thêm một năm nữa thôi, chỉ cần chờ trăm một năm, trăm đã có thể nắm trong tay thiên hạ! Tri Cẩm, nàng thật nhẫn tâm, bỏ trăm một mình trên cõi đời này, chỉ có một mình trăm.”

Chân tướng lộ rõ chỉ làm lòng người thêm bi thương, chân tướng mà kiếp trước La Dục cũng không hay biết, đang khiến Hưng Võ đế trong lòng tan nát. Khi ngài ở cùng với nữ tử họ La này, nàng không hề nói với ngài một chữ “yêu”, cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, cho nên đến tận bây giờ, ngài đều cho rằng nàng yêu ngài ít hơn ngài yêu nàng nhiều lắm, lại không ngờ từ mười ba năm trước, nữ tử này đã dùng một phương thức thảm thiết nhất để nói cho ngài rằng, nàng yêu ngài.

Nhìn bức họa trước mắt, Hưng Võ đế chỉ thấy vô ngần tịch mịch. Ngài là Hoàng đế, có được thiên hạ, kỳ thật chỉ có bản thân ngài biết, cái ngài có chỉ là một bức họa mà thôi.

“Bệ hạ.” Bên ngoài có người hầu bẩm báo: “Thái tử diện hạ cùng nhị diện hạ cầu kiến.”

Hưng Võ đế đi đến tiền điện, ngồi xuống, nhìn hai đứa con trước mặt, nói: “Chuyện gì?”

Sau khi Long Ngọc cùng Long Huyền quỳ xuống hành lễ, Long Ngọc mới nói: “Phụ hoàng, nhi thần ngày mai rời kinh, nên tới chào từ biệt phụ hoàng.”

“Đi đường cẩn thận.” Hưng Võ đế ngữ khí lãnh đạm nói: “Chuyến đi này là để ngươi thăm thú một phen, giang sơn trong tương lai trầm phải nhờ vào ngươi, ngươi hãy tự chứng kiến con dân Đại Chu có cuộc sống như thế nào.”

“Nhi thần tuân theo lời phụ hoàng dạy bảo.” Long Ngọc lại quỳ xuống nói.

“Hãy bình thân.” Hưng Võ đế nói: “Mai sau ngươi sẽ thay trầm ngồi trên ngai vàng này, sợ là không còn cơ hội thăm thú như vậy nữa.”

“Phụ hoàng sẽ sống lâu trăm tuổi!” Long Ngọc vội nói.

“Phụ hoàng cũng là người.” Trên mặt Hưng Võ đế có một chút tươi cười, “Thế nào cũng sẽ có ngày đó.”

Long Ngọc cùng Long Huyền lại quỳ rạp xuống đất, nói như vậy, bọn họ không dám tiếp nhận.

“Bình thân.” ý cười trên mặt Hưng Võ đế vụt tắt. Ngài nhìn Long Ngọc, diện mạo Long Ngọc rất giống mẫu hậu La Tri Ý, nhưng không có bóng dáng La Tri Cẩm. Rõ ràng là cùng một mẹ, nhưng Tri Ý và Tri Cẩm lại tuyệt đối không giống nhau, điều này cũng khiến Hưng Võ đế vô cùng tiếc nuối.

Long Huyền ở phía sau Long Ngọc, mang một tâm tình khác, rõ ràng cùng là hoàng tử, hắn lại chưa bao giờ được sánh ngang hàng với người kia. Một người chỉ có thể chết dí trong hoàng thành, một người lại có thể đi tuần tra thiên hạ, Long Huyền sao có thể cam tâm?

11. Chương 11: Gọi Một Tiếng Nhị Tẩu

La Duy về nhà, sau khi tới chào mẫu thân Phó Hoa, không trở về nơi ở của mình mà lại đến thẳng thư phòng ngồi nửa ngày.

Kiếp trước, La Duy không chịu học hành, nhưng sau khi trầm luân kiếp nam xướng, ngược lại học đủ cầm kỳ thi họa, thậm chí còn luyện thành một tay thi từ xuất chúng. Nói đến mới thấy nực cười, mà cũng có điểm chẳng hề nực cười, nam xướng dùng thân thể thỏa mãn khách nhân, cũng phải tranh thủ lấy lòng họ. Khi đó La Duy vô cùng chăm chỉ, bởi vì y phải sống, cho nên càng phải lấy lòng khách nhân, hi vọng có thể làm bọn họ vui vẻ, để nhận tra tấn ít hơn. Người khác gian khổ học tập là vì cầu công danh lợi lộc, nhưng y là cầu mạng sống, động lực khác nhau, nhu cầu càng bức thiết, dụng tâm càng khắc khổ.

“Công tử.” Tiểu Tiểu đi vào thư phòng, hiện tại nó đã chẳng thêm sợ La Duy, La Duy từ sau khi bị thương tỉnh lại chưa cùng lớn tiếng với nó “Ngài dùng cơm chứ?” Tiểu Tiểu đứng trước bàn hỏi La Duy, thuận tiện nhìn thoáng qua cuốn sách trong tay La Duy, là một quyển [Trì thế luận].

La Duy buông quyển sách, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối đen “Ừ.” Y nói với Tiểu Tiểu: “Ăn cơm đi.”

Tiểu Tiểu chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau cùng Thất Tử hai mang hai cái thực hạp đến, mặt bàn trong chớp mắt đã đầy ắp đồ ăn.

Đại công tử La gia cả năm bên ba bên ngoài, đến nay vẫn chưa lập gia đình, La Tri Thu và La Tắc công vụ bận rộn, không biết khi nào hồi phủ, chỉ còn lại La Duy người người căm ghét, cho nên La phủ bình thường đều chỉ có hai người Hứa Nguyệt Diệu và Phó Hoa dùng cơm, những người còn lại trong gia đình sẽ ăn vào lúc khác.

La Duy nhìn một đầy bàn đồ ăn, nói với Tiểu Tiểu và Thất Tử: “Lần sau đừng mang nhiều như vậy, một mình ta ăn không hết.”

“Vâng.” Tiểu Tiểu và Thất Tử nhìn nhau, nghi vấn trong lòng càng ngày càng tích tụ, nhưng lại không dám hỏi, chỉ có thể vâng lời.

“Cha ta và nhị ca đã về chưa?” La Duy vừa ăn vừa hỏi.

Thất Tử nói: “Nhị công tử đã về từ lâu, còn tướng gia vừa mới hồi phủ ạ.”

“Các người ăn chưa?” La Duy chỉ lấy chút rau dưa ăn, thịt cá từng là thứ y thích ăn nhất, nhưng kiếp trước từng bị ép tự tay xẻo thịt mình, tự tay nướng, rồi tự nuốt vào bụng, từ đó y nhìn thấy thịt liền cảm thấy ghê tởm.

Tiểu Tiểu nói: “Đã ăn ạ.”

La Duy không biết nói gì nữa, cúi đầu ăn cơm.

Tiểu Tiểu lại nói: “Công tử, hôm nay cá hấp không ngon sao?” Mấy ngày qua, La Duy không hề ăn một chút thịt cá, khiến Tiểu Tiểu chẳng thể nào nghĩ thông, sau khi bị bệnh, khẩu vị con người ta sẽ thay đổi ư?

“Hiện tại ta không muốn ăn thịt cá.” La Duy đã ăn xong, buông bát đũa nói với Tiểu Tiểu: “Kêu phòng bếp tạm thời không cần làm, lúc nào muốn ăn ta sẽ nói.”

Tiểu Tiểu gật đầu.

La Duy ăn xong, đi vài vòng trong sân xem như tản bộ, tính toán thời gian nhị ca La Tắc dùng xong cơm chiều, mới đi tìm La Tắc.

La Tắc dùng xong cơm chiều, đang ăn hoa quả, thấy La Duy liền vô cùng sửng sốt, La Duy chưa từng bước vào chỗ hắn ở nửa bước, không phải tiểu tử này không dám, mà là không muốn.

“Nhị ca.” La Duy gọi La Tắc một tiếng, lại nhìn Hứa Nguyệt Diệu bên cạnh đang muốn đi không được mà ở cũng không xong: “Nhị tẩu.”

Hứa Nguyệt Diệu ngạc nhiên đến nỗi không nhận ra La Duy, chân tay luống cuống, từ ngày nàng được gả về đây, tam công tử La Duy chưa bao giờ gọi nàng một tiếng nhị tẩu.

La Duy làm như không nhìn thấy Hứa Nguyệt Diệu tay chân thừa thãi, nói với La Tắc: “Bây giờ nhị ca có rảnh không? Có thể theo đệ đến một chỗ này?”

La Tắc nói: “Ngươi muốn ra khỏi phủ?”

“Không phải ạ.” La Duy nói: “Muốn cùng Nhị ca đi xem một thứ.”

La Tắc không biết La Duy này lại muốn làm cái quỷ gì, lòng tràn đầy hoài nghi, nhưng La Duy đã cố ý chạy tới gọi hắn, cho nên La Tắc vẫn đi cùng La Duy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-nghiet-no-nguoc-bao-quan>